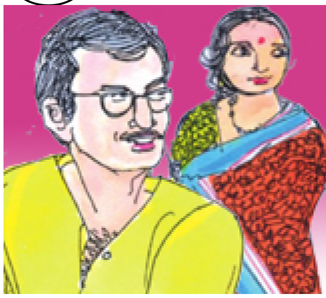

స్వాతి వాన కోసం

- పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

ఇద్దరికీ సమానమే అనుకొనేవాడిని నేను. ఒకోసారి మాత్రం అక్కనా స్వంతం అన్నట్లుగా అల్లరి చేసేవాడిని. మా అక్క ఓపిగ్గా నీకు అమ్మా, నాన్నా, అక్కా అందరూ ఉన్నారు కద నాన్నా ... పావం బాచీకి అమ్మ లేదు కదా ఆ లోటు వాడికి తెలియకుండా మనమే ప్రేమగా, స్నేహంగా ఉండాలని నచ్చజెప్పేది. మా అక్క మాట్లాడే తీరు ఎలాంటి వాళ్లనయినా తేలిగ్గా కన్విన్స్ చేసేటట్లుగా ఉండేది. –తను ఇంగ్లీషు పొయిట్రీ బాగా చెప్పేది తనేదైనా ఎక్స్ ప్లయిన్ చేస్తే అది హృదయానికి హత్తుకునేట్లుగా ఉండేది దాని. సారాంశం బైహార్ట్ చేసినట్లుగా ఎగ్జామ్స్ లో బాచీ, నేనూ మక్కీకి మక్కీ దింపేసేవాళ్లం.

అసలు తను బాగా చదువుకొని పెద్ద ఉద్యోగం చేయాలని బోలెడు కలలు కన్నది. పావం తనకి ఏదీ తీరలేదు. మావయ్యకి యాక్సిడెంటయి చెయ్యి పోగొట్టుకోవడం వలన మానాన్న తొందర పెట్టి బావతో అక్క పెళ్లి జరిపించేశాడు. దాంతో అక్క బాధ్యతల నిర్వహణలో తలమునకలై అన్ని కోరికలనూ, ఆశలనూ వదులుకుంది.

అసలు మా అక్కలాంటి మనుష్యులు నూటికీ, కోటికీ ఒక్కరుంటారేమో! అలాంటి దానికి రావలసిన కష్టమా ఇది?" అన్నాడు బాధగా.

" అవును నాన్నా, అత్త ప్రతిమాటలోనూ సెల్ఫ్ రెస్పెక్ట్ బాగా కన్పిస్తుంది నాకు బహుశా అత్త జీన్సే నాకూ వచ్చి ఉంటాయి. అందుకే చదువు పట్ల ఇంత ఇష్టమూ, మమకారమూనేమో! అత్త సాధించలేనిది నేను సాధించి తనకి సంతోషం కలిగిస్తాను నాన్నా. నేను అక్కడికి ఎప్పుడు వెళ్లినా, నా చదువెలా సాగుతుందనే అడుగుతుంది. ఎలా చదవాలో, చదివింది ఎలా గుర్తు పెట్టుకోవాలో చెప్తూ మంచి మంచి టిప్స్ ఇస్తుంది లాస్ట్ టైమ్ నేను వెళ్లినప్పుడు కూడా అలాగే చెప్పింది. నేను ఎంచుకున్న గోల్ రీచ్ అవ్వాలంటే బాగా కష్టపడాలని, ఎప్పటికప్పుడు కరెంట్ ఎఫైర్స్ గూర్చి న్యూస్ ఫాలో అవుతూ స్టడీ మెటీరియల్ గేదర్ చేసుకోవాలని చెప్పింది "అంది హారిక.

"అవును, మా అక్క చాలా జీనియస్. తనకి తెలియని విషయం అంటూ ఏమీలేదు ... కానీ రేపు ఏం జరుగుతుందో అనే ఆందోళనతో నాకు నిద్ర సరిగా పట్టడం లేదమ్మా! "అన్నాడు హరిప్రసాద్ తిరిగి దిగులుపడిపోతూ, జానకి గూర్చి మాట్లాడినంత సేపూ అతడి ముఖం ఎలా వెలిగిపోయిందో, ఆమె ఆరోగ్య పరిస్థితి గుర్తుకు రాగానే తండ్రి ముఖం ఎలా

వాడిపోయిందో గమనించిన హారిక తండ్రి భుజం మీద ఓదార్పుగా తలానించింది. నీకు నేను ఉన్నాను అన్నట్లుగా, ఇంతలో ఎదురింటి మీనాక్షి రావడంతో ..." ఏమ్మా బాగున్నావా? "అంటూ పలకరించి ఉయ్యాల్లోంచి లేచి లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు హరిప్రసాద్.

"రా వదినా కూర్చో! "అంటూ మర్యాద చేసింది ఇందిర.

"బాగున్నారా ఆంటీ విద్య ఇంట్లో ఉన్నాడా?" అనడిగింది హారిక పలకరింపుగా.

"బాగున్నానమ్మా విద్య ఇంకా ఇంటికి రాలేదు నువ్వేంటి మరీ లాగేసినట్లున్నావు? తిండి సరిగా తినడం లేదా?" అనడిగింది మీనాక్షమ్మ హారిక వంక అభిమానంగా చూస్తూ.

"అలా అడగండి వదినా నేను చెప్తే నామాట అసలు ఖాతరు చేయడం లేదిది!"అంది ఇందిర కంప్లయింట్ ఇస్తున్నట్లుగా.

"అదేంలేదాంటీ అమ్మకీ, మీకూ నేనెప్పుడూ అలాగే కనిపిస్తాను అంతే! "అంటూ నవ్వేసింది హారిక.

హారిక నవ్వు ముఖాన్ని ఒక్క క్షణం ముగ్ధురాలైనట్లుగా చూసి" నువ్వు అలా నవ్వుతూ ఉంటే నిన్నలా చూస్తూనే ఉండాలనిపిస్తుందమ్మా నాకు. మనసుకి చాలా హాయిగా ఉంటుంది మా విద్య నీకంటే చాలా చిన్నవాడైపోయాడు గానీ లేకపోతేనా నిన్ను నాకోడలిగా చేసుకునేదాన్ని! "అంటూ హారిక బుగ్గలు పుణికి ముద్దు పెట్టుకుంది మీనాక్షమ్మ.

"పోండాంటీ. నాకప్పుడే పెళ్లేంటి? నాచదువు పూర్తికావాలి ముందు"అంది హారిక చిన్నగా నవ్వేస్తూ.

"ఆడపిల్లవి పెళ్లి చేసుకొని ఓ ఇంటికి వెళ్లాల్సినదానివి. కాని నీకెప్పుడు చూసినా చదువు ధ్యాసే. నిన్ను చూస్తే ఎంతో ముచ్చటగా ఉంది. మా గాడిదలిద్దరూ ఎప్పుడు చూసినా రోడ్లమ్మట బలాదూర్ తిరగడం తప్ప కుదురుగా కూర్చొని రోజుకో గంటయినా చదవరు కదా! "అంది మీనాక్షమ్మ బాధగా.

" అదేంటి ఆంటీ అలా అంటారు? విద్యాసాగర్‌కున్న టేలెంట్స్ నాకుంటేనా ఎప్పుడో పుస్తకాలు మూలన పడేసేదాన్ని. ఎంత బాగా పాడతాడు. ఎన్ని కాంపిటీషన్స్ లో ఎన్ని ప్రైజులు కొట్టుకొచ్చాడు. నిజంగా అంత తీయని కంఠం అతడికి ఉండడం దేముడిచ్చిన వరం కదూ. ఇక ఆనంద్ మంచి క్రికెట్ ప్లేయర్! అలాంటి పిల్లలున్నందుకు గర్వపడాలాంటీ మీరు" అంది హారిక ఉద్వేగంగా.

" ఎందుకొచ్చిన టేలెంట్సమ్మా ఇవన్నీ. కూటికా, గుడ్డకా? నడిసముద్రంలో నావలా అయిపోయింది నా బ్రతుకు ఈరోజు ... మీ అంకుల్ పోవడంతో.

ఆయనున్నప్పుడు ఇంద్రుడు చంద్రుడు అంటూ పొగిడి ఎవరికి అందింది వాళ్లు వుచ్చుకుపోయారు. హఠాత్తుగా ఆయన పోవడంతో మీవారు మాకు అంతెవ్వాలి, ఇంతవ్వాలి అంటూ దొంగనోట్లు సృష్టించి అయినవాళ్లే మమ్మల్ని నిలువుదోపిడీ చేసి వీధిలో నిలబెట్టారీ రోజు. మిగిలిన ఆ ఒక్క ఇంటినీ ఆధారం చేసుకొని ఈ పిల్లలిద్దరిని పైకి

తీసుకొద్దామని నేనాశపడుతూంటే వాళ్లిలా తయారవుతున్నారు ... నా బాధ ఎవరితో చెప్పుకోను? "అంది మీనాక్షమ్మ కళ్లు ఒత్తుకుంటూ.

"బాధవడకండాంటీ ఏమో ఎవరు చూడొచ్చారు? వాళ్లెన్నుకున్న మార్గంలోనే గొప్పవాళ్లయి తిరిగి మీకు పూర్వ వైభవాన్ని తెస్తారేమో?"అంది హారిక ఆశాభావంతో ఆమె వంక చూస్తూ.

"చిన్నదానివైనా ఎంత చల్లని మాట చెప్పావమ్మా? ఏమో నీ నోటి చలవవల్ల వాళ్లు ప్రయోజకులైతే అంతకంటే కావలసింది ఏముంది నాకు?"అంది మీనాక్షి హారిక వంక చూస్తూ.

కూతురు మాట్లాడిన తీరు ఇందిరకి కూడా ఎంతో నచ్చింది. మురిపెంగా కూతురి వంక చూస్తూ "మీరు మాట్లాడుతూ ఉండండి వదినా, ఈలోగా కాఫీ కలువుకు వస్తాను"అంటూ లేచిందక్కడి నుండి.

తల్లి వెళ్లాక" ఇంకేంటి ఆంటీ విశేషాలు. మొన్న మీ అన్నయ్యగారి ఇంటికి వెళ్లి వచ్చినట్లు ఉన్నారు అక్కడ అంతా బాగున్నారా?" అనడిగింది హారిక మాట మారుస్తూ.

పుట్టింటి సంగతి వచ్చేసరికి అంతవరకూ నవ్వుతూ ఉన్న మీనాక్షి ముఖం ఒక్కసారిగా కళ తప్పింది.

"అందరూ బాగానే ఉన్నారమ్మా ... నా రోజులే బాగాలేవు. మేము వచ్చగా ఉన్నంత కాలం మా వాళ్లంతా నన్నెంతో అవురూపంగా చూశారు. ఈరోజు నా వరిస్థితి అంతా తల్లకిందులవడంతో అంతా మారిపోయింది. ఏదో మానాన్నగారు మంచాన పడ్డారు కదా అని చూసేందుకు వెళ్లాను వెళ్లినందుకు బాగానే బుద్ధి చెప్పారు వాళ్లు"అంది మీనాక్షి కళ్లనీళ్ల పర్యంతం అవుతూ.

ఆవిడ ముఖం చూసి అరే అనవసరంగా ఈ విషయం ఎత్తి ఆంటీని బాధ పెట్టానే అనుకుంటూ "పోనీలెండి ఆంటీ జరిగిపోయిన దాని గూర్చి దిగులుపడుతూ మీ ఆరోగ్యం పాడు చేసుకోకండి. మీరు బాగుంటేనే కదా, విద్యకీ, ఆనంద్ కి మంచి భవిష్యత్ దొరుకుతుంది! "అంది హారిక ఓదార్పుగా మీనాక్షి చేయి మీద చేయి వేసి.

" కాదమ్మా ఎవరెలా ఉన్నా తోడబుట్టిన మా అన్నయ్య నన్నంత హీనంగా చూస్తాడని కలలో కూడా అనుకోలేదు. నిజానికి మా వదినే ఇన్నాళ్లూ మమ్మల్ని సరిగా చూడనివ్వడం లేదని ఎంతో అపార్థం చేసుకున్నాను. కానీ ఆమె మేలిమి బంగారం! డబ్బుకీ, ప్రాణానికి లంకె పెట్టుకున్న మా అన్నయ్య నన్ను ఎంతగా అవమానించాలో అంతా అవమానించాడు. వాడి కూతుళ్లు వాడి కంటే రెండాకులు ఎక్కువే చదివి నన్ను వురుగు కంటే హీనంగా చూశారు. పాపం మా వదిన జరిగినదానికి కన్నీళ్లు పెట్టుకోవడం తప్ప ఏం చేయలేక పోయింది"అంది మీనాక్షి బాధగా.

"పోన్లెండి ఆంటీ ... కష్టాలు వచ్చినప్పుడే నిజంగా మనకి ఆవులెవరో, శత్రువులెవరో తెలిసేది. మీరు అనవసరంగా వర్రీ కాకండి! "అంది హారిక.

"అమ్మా, నేను చెప్పానని కాదు గానీ, ఓసారి విద్యకీ, ఆనంద్ కీ చెప్పమ్మా, బాగా చదువుకోమని. నువ్వు చెపితే నీ మాట వింటారు వాళ్లు. నీ మాట అంటే అంత గురి వాళ్లకు. చదువు తర్వాతే ఏ సరదాలైనా అని చెప్పమ్మా! "అంది మీనాక్షి అర్థిస్తున్నట్లుగా,

"తప్పకుండా చెప్తానాంటీ మీరు నిశ్చింతగా ఉండండి"అంది హారిక హామీ ఇస్తున్నట్లుగా.

ఇంతలో లోపలి గదిలో ఉన్న హరిప్రసాద్ కు కాఫీ ఇచ్చి, ముగ్గురికీ కాఫీలు పట్టుకొని వచ్చింది ఇందిర అక్కడికి.

కాఫీలయ్యాక కొంచెం సేపు కూర్చొని వెళ్లిపోయింది మీనాక్షి.

ఆవిడ వెళ్లాక" పాపం ఆంటీని చూస్తే చాలా బాధేసిందమ్మా నాకు ... ఎలా ఉండేవారు ఎలా అయిపోయారు? ఒక్క సంవత్సరంలో మనిషిలో ఎంత మార్పు వచ్చిందో కదా! ఆపదలో చెల్లెల్ని ఆదుకోవాల్సిన వాళ్లన్నయ్య ఏమిటమ్మా ... అంత దుర్మార్గంగా ప్రవర్తించాడు? అసలిలాంటి మనుష్యులు సినిమాల్లోనూ, సీరియల్స్ లోనూ తప్ప నిజ జీవితంలో ఉండరనుకున్నాను ... కానీ ఆంటీ చెప్తూంటే అనిపించింది, అంతకంటే నాలుగు ఆకులు ఎక్కువ చదివినవాళ్లే ఉన్నారని! "అంది హారిక.

" అవునమ్మా ... తన పరిస్థితి చూస్తే నాకూ అలాగే అనిపించింది. ఓడలు బళ్లు ... బళ్లు ఓడలు అవడం అంటే ఇదేనేమో! "అంది ఇందిర.

" అమ్మా, అత్తయ్యగారింటికి వెళ్దాం వస్తావా? "అనడిగింది హారిక.

" ఇప్పుడా? నాకు చాలా పనివుందమ్మా ఇంట్లో. పోనీ ముందు చెప్పి ఉంటే పని తెముల్చుకునేదాన్ని అట్నుండి వచ్చేసరికి ఎంత టైము అవుతుందో ఏమో?"అంది ఇందిర.

"పోమ్మా! ఎప్పుడూ పనే అంటావు. బైక్ మీదే కదా! ఎంత సేపటిలో వెళ్లి వచ్చేస్తాము?" అంది హారిక.

"అదికాదే, ఇందాక వెళ్లమంటే చదువుకోవలసింది చాలా ఉందన్నావు. ఇప్పుడేమో లేడికి లేచిందే పరుగన్నట్లు వెళదామంటున్నావు ఎలాగే నీతో? "అంది ఇందిర.

"అవునూ. అప్పుడు చదువుకోవాలనిపించింది. అందుకని వెళ్లనన్నాను. కానీ మీ అందరి మూలంగా నా మూడ్ చెడిపోయింది ఇప్పుడు. ప్లీజ్ అమ్మా, వెళ్ళొచ్చేద్దాం. కావాలంటే వచ్చాక పని సాయం చేస్తాలే" అంది హారిక బ్రతిమాలుతున్నట్లుగా,

"నువ్వా? పనిసాయమా? ఇంకేం లేదు, సూర్యుడు పడమట ఉదయించినట్లే!"అంది ఇందిర పరిహాసంగా.

"ఏమ్మా మొన్న నీకు జ్వరం వస్తే ఇంటిపనీ, వంటపనీ చేయలేదా నేను?"అంది హారిక అలిగినట్లుగా ముఖం పెట్టి

" నువ్వు చేయలేదని, చేయవని నేనన్నానటే? కాకపోతే నేను వంటింట్లో ఉన్నంతసేపూ ఆ ఛాయలకే రావు కదా నువ్వు! "అంది ఇందిర నవ్వుతూ కూతురి తలమీద మొట్టి.

“లేదులేమ్మా ... ఈరోజు నిజంగా సాయం చేస్తాను. నేను ఒక్కతిని అక్కడికి వెళితే ఇన్నిరోజులూ ఎందుకు రాలేదని వాళ్లు వేసే యక్ష ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పలేను. అందులోనూ ఈరోజు ఆదివారం కదా రమ్య ఇంట్లోనే ఉంటుంది. దానికి ఒంటరిగా నేను దొరికానంటే నా దుంప తెంచుతుంది" అంది హారిక.

"అదా సంగతి? అందుకేనా, సాయంగా నన్ను రమ్మంటున్నావు. ఏమిటి చెప్మా, ఎప్పుడూ లేనిది ఈరోజు నన్ను తోడు రమ్మంటోంది అనుకుంటున్నాను ఇందాకటి నుండీ!" అంది ఇందిర.

"తెలిసిందిగా ... తొందరగా తయారవ్వు మరి!" అంటూ మరోమాటకు అవకాశం ఇవ్వకుండా లోపలికి వెళ్లిపోయింది హారిక.

సామాన్లన్నీ సర్దుకొని తండ్రీ కొడుకులు ఇద్దరూ రిలాక్స్డ్ గా కూర్చున్నారు. తమ సీట్లలో. ఏ.సి. కంపార్టుమెంటు కావడంతో పెద్దగా రణగొణధ్వనులేమీ లేకుండా ప్రశాంతంగా ఉంది.

ట్రైన్ మెల్లగా వేగం పుంజుకుంది.

శశికిరణ్ కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూ కూర్చున్నాడు. భాస్కర్ చదువుకునేందుకు బేగ్ లో నుండి పుస్తకం తీసుకున్నాడు. కొంచెం సేపు అయ్యాక శశికిరణ్ లేప్ టాప్ తీసి కరాటే కెడ్ అనే చైనా సినిమాను పెట్టుకొని చూడసాగాడు.

భాస్కర్ కాసేపు పుస్తకం చదివి మూసేసి పక్కన పెట్టి కళ్లు మూసుకొని వెనక్కి చేరబడ్డాడు. తను చదువుతున్న నవలకీ, తమ కుటుంబానికి దగ్గర పోలికలు కనబడడంతో అతడి మనసంతా భారమైపోయింది.

అతడికి బాల్యమంతా కళ్ల ముందు మెదిలింది. వదినఎంతమంచిది? అమ్మ లేదనే బాధ ఏనాడూ నాకు తెలియనివ్వలేదు. ఇంట్లో పనిపాటలు

చేసుకుంటూనే ఎంతో ఓపికగా పాఠాలు చెప్పేది. నాకేదైనా అవసరం వస్తే తండ్రిని గానీ, అన్నయ్యను గానీ అడిగేవాడిని కాదు నేరుగా వదిన్ని వెళ్లి అడగడమే. మరి వదిన ఏం చెప్పేదో, ఏం చేసేదో తెలియదు మర్నాటికా వస్తువు నాచేతిలో ఉండేది. ఒకవేళ నాకోరిక ఖరీదైనది అయితే, అది తీర్చలేకపోతే, నాకంటే వదినే ఎక్కువ బాధపడేది. నాకోసం తను ఎన్నెన్ని చేసింది? చివరికి తన బిడ్డను కూడా ఇచ్చేసింది, మా దంపతుల బాధ చూడలేక. అలాంటి వదిన మాకు దూరం కానుందా? అనలా ఊహనే భరించలేనట్లుగా తలవిదిల్చాడు భాస్కర్.

"భగవంతుడా! మా వదిన్ని కాపాడు తండ్రీ!" అంటూ రెండు చేతులూ పైకెత్తి నమస్కరించాడు.

సినిమా చూస్తూ యాధాలాపంగా తల పైకెత్తి తండ్రి వంక చూసిన శశికిరణ్ ఆశ్చర్యపోయాడు. తండ్రి కంటి నుండి ధారాపాతంగా కురుస్తున్న కన్నీటిని చూసి.

"డాడీ, ఏమిటి డాడీ, ఏమైంది? ఎందుకా కన్నీరు?" అనడిగాడు ఆదుర్దాగా.

అంతవరకూ తానేదున్నున్నాననే విషయం కూడా భాస్కర్ కి తెలియలేదు చేతులతో చెంపలు తుడుచుకుంటూ "ఏంలేదురా ... ఏంలేదు" అంటూ సర్దుకొని కూర్చున్నాడు.

"అదేమిటి డాడీ ... అంత బాధపడుతూ ఏంలేదు అంటారు? నాతో షేర్ చేసుకుంటే మీ బాధ కొంచెం అయినా తగ్గుతుంది కదా!" అంటూ శశికిరణ్ లేప్ టాప్ మూసి తండ్రి దగ్గరగా జరిగి కూర్చున్నాడు.

"ఏం లేదురా మా వదిన పరిస్థితి తలచుకుంటే చాలా బాధగా ఉంది. నిత్యం కళకళలాడుతూ లక్ష్మీదేవిలా మా ఇంట్లో తెరుగుతూ ఉంటే చూసేందుకు రెండు కళ్ళూ చాలేవి కావు. ఆమె మట్టెల సవ్వడితోనే నాకు తెల్లవారేది.

అమ్మలా నన్ను సాకింది. అక్కలా నాతోడు నిలిచి నా వెన్నుతట్టి ప్రోత్సహించేది. గురువులా నాకు మార్గదర్శనం చేసి నడిపించి నా ఉన్నతికి పాటుపడింది.

చివరికి మేము పిల్లలు లేక అల్లాడుతూంటే పెద్దమనసుతో నిన్ను మాకిచ్చి మీ అమ్మ ఒడి నింపింది. అలాంటి తల్లి ఈరోజు నిస్సహాయంగా మంచానపడి రోజులు లెక్కపెడుతున్నదని మా అన్నయ్య చెప్పింది విన్నదగ్గర నుండీ నా మనను నిలవడం లేదురా! "అన్నాడు భాస్కర్.

తండ్రి చెప్తున్నదంతా ఎంతో ఆసక్తిగా వింటూన్న శశికిరణ్ అతడు చెప్పిన చివరిమాటలు వింటూనే షాక్ కి గురయ్యాడు.

కొన్ని క్షణాలు మాటలు రానట్లుగా అలా ఉండిపోయాడు.

" నో డాడీ! ఏమిటి మీరు చెప్తున్నది? నేను మీ బిడ్డను కానా? "అనడిగాడు శరీరం కంపిస్తూండగా.

" అవున్రా ... మా అన్నయ్యా, వదినలే నీ కన్నతల్లిదండ్రులు. మేము కాము! "అన్నాడు భాస్కర్ భారంగా.

" డాడీ, మీరు చెప్పేది నిజమేనా? ఆయ్ కాంట్ బిలీవ్ ఇట్ .... మీరు జోక్ చేస్తున్నారు కదూ నాతో? " అంటూ భాస్కర్ ని పట్టుకొని కుదిపేశాడు శశికిరణ్.

"లేదు నాన్నా నేను నిజమే చెప్తున్నాను. వాళ్లే నీ తల్లిదండ్రులు! "అన్నాడు భాస్కర్ కొడుకు తలమీద చేయి వేసి అనునయంగా,

“ఐ కాంట్! మీరే నా పేరెంట్స్!" అంటూ బాధతో వణికిపోతూ భాస్కర్ ని చుట్టేశాడు.

"ఏంట్రా ఇది? కంట్రోల్ యువర్ సెల్ఫ్ ... చూడూ, అందరూ మననే విచిత్రంగా చూస్తున్నారు!" అంటూ భాస్కర్ మృదువుగా శశికిరణ్ వెన్ను నిమిరాడు.

"డాడీ, పెదనాన్నా, పెద్దమ్మ గార్లంటే నాకెంతో భక్తి, గౌరవాలున్నాయి. వాళ్లే నా తల్లిదండ్రులని మీరు చెప్పినా సరే నా మనస్సు అంగీకరించడం లేదు. మమ్మీ, మీరూ నన్నెలా పెంచారు? ఇవాళ మీరు నాకేమీ కారంటే

తట్టుకోలేకపోతున్నాను. మీరు చెప్పింది నిజమే కావచ్చు. కానీ ఇన్నాళ్ల తర్వాత నాకెందుకు చెప్పారు. ఈ నిజం? ఏదిఏమైనా ఎప్పటికీ మీరే నా తల్లిదండ్రులు!" అంటూ భాస్కర్ ని పెనవేసుకుపోయాడు

శశికిరణ్ అది ట్రైన్ అని అందరూ తమని గమనిస్తున్నారనే విషయాన్ని పూర్తిగా విస్మరించి, కొడుకు మనసు స్థిమితపడే వరకూ అలా అతడిని నముదాయిస్తున్నట్లుగా వీపు నిమురుతూ ఉండిపోయాడు భాస్కర్.

ఆ తరువాత కళ్లు తుడిచి "నాకు మాత్రం నిన్ను దూరం చేసుకోవడం ఇష్టమా, చెప్పు? అసలు నీకీ నిజం ఎప్పటికీ తెలియజేయకూడదనే అనుకున్నాను శశీ. కానీ మీ అమ్మ నీకోసమే బెంగపెట్టుకొని అనుక్షణం నిన్ను తలచుకుంటూ స్వాతివాన కోసం ఎదురుచూసే ముత్యపు చిప్పలా నిన్ను చూడాలని ఆశపడుతుందని అన్నయ్య చెప్పాడు. అలా చెప్తూ బహుశా అదే తన చివరి కోరికేమోనని అన్నయ్య అన్నాక ఇక ఈ విషయం నీ దగ్గర దాచాలనిపించలేదు.

ఎందుకంటే మా వదిన తాను కరిగిపోతూ అందరికీ వెలుగు వంచే కొవ్వొత్తి లాంటిది. ఆ తల్లికి మనశ్శాంతిని కలిగించడం నా బాధ్యత అనిపించింది. రేపు జరగరానిది ఏదైనా జరిగితే నన్ను నేను జీవితాంతం క్షమించుకోలేనురా అందుకే చెప్పేశాను! అయితే నీకీ విషయం తెలిసిందనే సంగతి మాత్రం పొరపాటున కూడా మీ మమ్మీకి తెలియనివ్వకు తెలిస్తే తన గుండె పగిలిపోతుంది!" అన్నాడు భాస్కర్ రుద్ధకంఠంతో.

"మమ్మీకే కాదు నాకు కూడా అలాగే ఉంది డాడీ! మీరింత చెప్పినా, ఇప్పుడు కూడా అమ్మా అని అనుకోగానే, వెన్నెలలా చల్లగా నవ్వే మమ్మియే నాకంటికి కనిపిస్తుంది తప్ప పెద్దమ్మగారు కాదు నిజం ఏదైనా నాకు మాత్రం మమ్మీయే కావాలి!

పెద్దమ్మగారి అనారోగ్య పరిస్థితి నాక్కూడా బాధకలిగిస్తోంది. అవసరమైతే ఎంత ఖర్చయినా చేసి తనని సేవ్ చేసుకుందాం . అంతే తప్ప నన్ను మీ నుండి దూరం చేయకండి డాడీ. ప్లీజ్! "అన్నాడు శశికిరణ్ ప్రాధేయపడుతున్నట్లుగా.

" శశీ, నువ్వలా అంటూంటే నా మనసుకు చాలా కష్టంగా ఉందిరా! ప్రాణమొక ఎత్తుగా పెంచుకున్నాము నిన్ను. తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో నీకీ నిజం చెప్పానే గానీ, నిన్ను దూరం చేసుకోవాలని కాదు. అయితే

ఎంతయినా వాళ్లు నీకు జన్మనిచ్చిన తల్లిదండ్రులు. ఎంత కాదనుకున్నా, వాళ్ల బాధ్యత నీకూ ఉంటుంది! "

అన్నాడు భాస్కర్ నచ్చజెవనట్లుగా,

" నేను కాదనడం లేదు డాడీ ... పెద్దమ్మా పెదనాన్నా, అన్నయ్యా వదినా, చెల్లి పాపా, అందరూ నాకు కావలసిన వాళ్లే ... ఆత్మీయులే! అందులో ఎలాంటి సందేహమూ లేదు. అయితే వాళ్లంతా నా దృష్టిలో మీ తరువాతే! నన్ను మీనుండి దూరం చేయనని మాటిస్తే మీరేం చేయమంటే అది చేస్తాను. ఎలా నడుచుకోమంటే అలా నడుచుకుంటాను! "అంటూ చేయి చాచాడు శశికిరణ్ ప్రమాణం చేయమన్నట్లుగా.

"శశీ నాన్నా! నా కంఠంలో ప్రాణం ఉండగా నిన్ను దూరం చేసుకోనురా . కాకపోతే నా రిక్వెస్టు ఒక్కటే! నీ ప్రేమకోసం తపించే మా వదినకు సాంత్వన చేకూర్చరా! నీ ప్రేమ అమృతమై ఆమెను బ్రతికిస్తుందని ఆశపడుతున్నాను. నా వలనే తనకీ బాధలన్నీ కలిగాయి. అందుకే నా మనసు గట్టిచేసుకొని ఇదంతా నీకు చెప్పాను. మీ తల్లికొడుకులను ఒక్కటి చేయాలని తాపత్రయపడుతున్నాను "అన్నాడు భాస్కర్ బరువైన కంఠంతో.

" డాడీ, మీరలా మాట్లాడకండి తన మనసుకు ఊరట కలిగేలా చేస్తాను. పెద్దమ్మ ఆరోగ్యం తప్పక కుదుటవడుతుంది మీరేం వర్రీ కాకండి! "అన్నాడు శశికిరణ్ భరోసా ఇస్తున్నట్లుగా,

" థాంక్స్ రా! "అంటూ కొడుకు భుజంమీద ప్రేమగా తట్టాడు భాస్కర్.

సామాన్లు తీసుకొని లోపలికి వస్తున్న భాస్కర్ ని, శశికిరణ్ ని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు రామచంద్ర.

" అదేమిట్రా వస్తున్నట్లు ఫోన్ చేస్తే స్టేషన్ కి వచ్చేవాడిని కదా! "అన్నాడు నొచ్చుకుంటున్నట్లుగా.

" ఎందుకన్నయ్యా స్టేషన్ కి రావడం? నువ్వలా వస్తావనే ఉద్దేశ్యంతోనే నేను వస్తున్న విషయం చెప్పలేదు నీకు. అయినా ఇదేమైనా తెలియని ఊరా నాకు? "అన్నాడు భాస్కర్ నవ్వేస్తూ,

అలికిడి విని సుగుణ లోపలి నుండి వచ్చింది. మరిదిగార్నీ, చినమావగార్నీ చూసి ఆశ్చర్యపోతూ

" బావున్నారా? బయలుదేరుతున్నట్లు ఫోన్ అయినా చేశారు కాదు? "అంటూ భాస్కర్ చేతిలోంచి సామాన్లు అందుకొంది.

"మరేం ఫర్వాలేదులేమ్మా ... మనిల్లే కదా!"అంటూ అన్నగారి వైపు తిరిగి" వదినకు ఎలా ఉంది అన్నయ్యా! "అని అడిగాడు భాస్కర్ ఆత్రంగా.

" అలాగే ఉందిరా . పద చూద్దువుగానీ! "అంటూ జానకి ఉన్న గదిలోకి దారితీశాడు రామచంద్ర.

భాస్కర్, శశికిరణ్ అతని వెంటే ఆ గదిలోకి నడిచారు.

శుష్కించిపోయిన శరీరంతో మంచానికి బల్లిలా అంటుకుపోయిన జానకిని చూడడంతోనే భాస్కర్ కళ్లు నీటితో నిండిపోయాయి .

"ఏమిటన్నయ్యా, ఇలా చేశావు. వదినకు ఇలా ఉందని నాకిన్నాళ్లూ ఎందుకు చెప్పలేదు?" అంటూ రామచంద్ర భుజం మీద తలవాల్చి ఏడ్చేశాడు భాస్కర్.

"ఊరుకోరా ఏమిటిది చిన్నపిల్లాడిలా? నిన్ను చూసి శశి తల్లడిల్లిపోతున్నాడు చూడు"అన్నాడు రామచంద్ర ఓదార్పుగా తమ్ముడి భుజం మీద చేయి వేసి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments